

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

10. LISTOPADU 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Bůh nikomu nestrání“**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 16. října 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

Svatý Mikuláš I. Veliký
Libor Rösner
- strana 4 -

**Pýcha a domýšlivost
v náboženském životě**
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 6 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (3)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 8 -

**Petrův nástupce vyhlásil
Neděli Božího slova**
- strana 9 -

Život s Bohem (6)
Raoul Plus SJ
- strana 10 -

**Papežská nadace
Kirche in Not:
Náboženská svoboda by
měla být prioritou v agendě
velkých mocností**
- strana 12 -

**Statistika světové katolické
církve za rok 2017**
- strana 13 -

Neznámý autor: Svatá Anežka ošetřuje nemocného (r. 1482), Národní galerie, Praha

O Skutcích apoštolů – „Bůh nikomu nestraní“ (Sk 10,34–36)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
16. října 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Putování evangelia světem, popisované svatým Lukášem ve Skutcích apoštolů, provází svrchovaná Boží kreativita, projevující se překvapivým způsobem. Bůh chce, aby se jeho děti překonáním každého stranictví otevřely všeobecnosti spásy. Toto je účel: překonat stranictví a otevřít se všeobecnosti spásy, protože Bůh chce spasit všechny! Ti, kdo se zrodí z vody a z Ducha, pokřtě-

ni – jsou povoláni, aby vyšli ze sebe, otevřeli se druhým a byli si bližními ve společném životním stylu, který proměňuje každý osobní vztah na zkušenost bratrství (srov. *Evangelii gaudium*, 87).

Svědkiem tohoto procesu „sbratřování“, které chce v dějinách působit Duch Svátý, je Petr, jenž je spolu s Pavlem protagonistou Skutků apoštolů. Petr prožije událost znamenající v jeho životě definitivní obrat. Během modlitby se mu dostalo vidění

v podobě jakési božské „provokace“, která jej přiměla ke změně smýšlení. Spatřil něco jako velký ubrus, spuštěný shůry, ve kterém byli různí živočichové: čtvernožci, plazi a ptáci; a uslyšel hlas, který na něj volal, aby jedl jejich maso. Reagoval jako pravý žid, odpověděl, že nic nečistého podle Mojžišského zákona (Lv 11) nikdy nejedl. Nato mu hlas důrazně pravil: „Co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné.“ (Sk 10,15)

Touto událostí chce Pán přimět Petra, aby již nehodnotil dění a lidi podle kategorií čistého a nečistého, ale naučil se jít dál, vidět člověka a úmysly jeho srdce. Člověk se totiž poskvrňuje nikoli tím, co do něho vchází zvenčí, nýbrž tím, co vychází z jeho nitra, ze srdce (srov. Mk 7,21). Ježíš to řekl jasně.

Pokračování na str. 5

Dnešní první čtení nám předkládá dramatický příběh mučednictví sedmi bratrů a jejich matky. Co však je důležité z biblického textu vyčíst, je nejen svědectví pevné víry v Boha, ale také velmi příkré a jednoznačné odsouzení krále, který mládence dal mučit. Vždyť říci někomu, že pro něho vzkříšení k životu nebude, je jasným vyjádřením skutečnosti věčného zavržení. Pro toho, kdo uzavře své srdce Bohu, je také uzavřeno království Boží.

Také svatý papež Mikuláš I. Veliký (str. 4–5) byl laskavý a mírný k lidem dobrým, ale ke špatným byl velmi neshovívavý. Proč? Šlo o spásu oněch nehodných duší. Jde o to nejpodstatnější v životě člověka, a proto zde žádná omluva bez nápravy a změny smýšlení neplatí. Na pozor se však musí mít i ti dobří, aby nepřekročili zákony Boží. Jak se vyjádřili také oni mládenci: raději byli připraveni zemřít, než by zradili božské zákony otců.

Důvody pro překročení Božích zákonů mohou být různé. Společným kořenem je vždy sebeláska, pýcha, kdy člověk dá v kritickém okamžiku přednost sobě před důvěrou v Boha a jeho Prozřetelnost. Prý je přece lepší mít jakousi lidskou, hmatatelnou jistotu, než vsadit vše na něco nadpřirozeného, na

Editorial

co si nemohu hned sáhnout. Taková je cesta pádu...

Žel, pýcha se nevyhýbá ani lidem věřícím. Velkou překážkou na cestě spásy „spravedlivého“ věřícího je samospasitelnost. P. Ištvanik CSsR to nazývá náboženskou domyšlivostí. (str. 6–7) Takto smýšlející člověk ví sám všechno nejlépe, nepotřebuje Církev, kněze, nakonec ani Ježíše. Je to obrovské pokušení a je důležité pamatovat na to, že do něj může věřící upadnout kdykoliv. Proto je dobré často si uvědomovat, že naše víra nikdy není tak dokonalá, aby nepotřebovala růst. Stále jsme na cestě k Bohu a jen tehdy dojdeme spásy, když na cestě bázně Boží vytrváme až do smrti. Totéž platí o znalosti Ježíšovy nauky. Nikdy nepronikneme její celou hloubku, ale vždycky si musíme být vědomi, že zdrojem této nauky je Bůh a jen u něho je třeba hledat její smysl a výklad.

Znamená to své nitro otevřít Bohu a v sebezáporu odvrátit svého ducha od všech vnějších věcí. Že to vyžaduje nemalou námahu? S tou je nutné počítat, jak říká sv. Terezie od Ježíše. Vždyť Trojjediný Bůh touží mít příbytek v srdci člo-

věka. (str. 10–12) Je však mnoho křesťanů, kteří nežijí z Boha žijícího v nich. Nejenže si tím zbytečně komplikují život, ale především tímto způsobem vyjadřují velkou neúctu k Bohu samotnému. On, jehož velikost a vznešenost je nevýstižná, v pokoře klepe na dveře lidského srdce. Nezaslouží si proto veškerou možnou bdělost, pozornost místo zapomnění, odstrčení na vedlejší kolej?

Nakonec jen ten, kdo si v lásce a vděčnosti je stále vědom Boží přítomnosti ve svém srdci, může vnášet Boha do světa, a to i tam, kde Boha mít nechtějí. Je to velká zodpovědnost – měli bychom být monstancemi, v nichž je Bůh vidět. Dokonalým vzorem takové monstrance je Panna Maria. Zvláště když rozjímáme o jejím panenství, vystupuje na piedestal vzácné charisma, které všem připomíná, že nejvyšším dobrem člověka je Trojjediný Bůh, jediný Pán. (str. 8–9) Učme se na Marii – příkladněm vztahu k Bohu...

Pevná víra a Boží přítomnost v lidských srdcích – oproti tomu pýcha a odvrácení se od Boha. Dvě cesty života, mezi nimiž neexistuje žádná zlatá střední cesta. A proto, pokud chceme vstoupit s Bohem do jeho ráje, volejme: „Nedopusť, Bože, abych se vzdaloval od tvé přítomnosti ve svém srdci!“

Daniel Dehner

Ježíšovi odpůrci se opět uchýlili ke své staré taktice a vyprovokovali nový spor. Dobře si je prohlédni. Jak se můžeš přesvědčit, už za dob Ježíšových se našlo dost takových, kteří sami sebe pokládají za nejvyšší autoritu, a tak si z Písma vybírají jen to, co se jim

právě hodí. Nehledají v něm pravdu Boha, ale svoji. Věřit totiž není dáno všem.

Jsou tak zaujati proti vzkříšení z mrtvých, že jim to ani nedovoluje, aby o něm správně uvažovali. Pozoruj jejich sebevědomí i jejich prohnanost. Promysleli a připravili si léčku, do které by rádi polapili toho, kterému nechtějí přiznat, že je zvěstovatelem Boží moudrosti a pravdy.

Za svou zbraň si zvolili pokus o zsměšnění. Vidíš, jak starý je tento nástroj, pomocí jehož chce odpůrce získat převahu v boji proti nepohodlné pravdě. Potměšilá ironie možná dodá vyzývatelům sebevědomí, nikoliv však důvěryhodnosti. Saduceové přicházejí za Ježíšem přesvědčení, že tentokrát jim musí dát konečně za pravdu, a tak se budou moci povyšovat nad své odpůrce. Ale záhy se ukáže, jak vratká je sebejistota, která spíše než ze skutečné znalosti věci pramení z nevědomosti a je umocněná předpojatostí. K ničemu není chytrost, která nepochopila, co je podstatné. Sleduj jejich počínání pozorně, nikoliv však jako jejich soudce, nýbrž přijmi podnět k sebekritickému zamyšlení, zda si někdy nepočínáš podobně. Bud' nejobezpečnější právě tehdy, když se ti zdá, že je ti všechno naprosto jasné, zatímco ti druzí nic nechápou. Můžeš se totiž záhy ocitnout v situaci, že tomu bude právě naopak. Přesně to se stane za chvíli saduceům.

Ježíš vidí až na dno jejich duše. Nicméně s velkou trpělivostí a pozorností vyslechne jejich dlouhý vykonstruovaný příběh o sedmi bratřích a jedné ženě. Jeho moudrá odpověď je mnohem víc než jen odrazení jejich nezaplněného pokusu. Přijímá to jako podnět pro vyslovení útěchplného ujištění pro všechny ty, kteří byli uznáni za hodny dosáhnout života budoucího věku a vzkříšení z mrtvých.

Ježíš vysvětluje, že budoucí život, který čeká jeho věrné, se podstatně liší od tohoto pozemského života. Saduceo-

vé odmítají vzkříšení, protože nepochopili jeho podstatu. Nejsou bohužel sami, kdo zarputile odmítají něco tak potěšujícího právě proto, že ke své vlastní škodě nejsou ochotni přestat a opustit svou zamilovanou mylnou představu. Znovu se ti potvrzuje, že víra není přístupná

bez pokory a otevřenosti, která nespolehná jen na vlastní úvahy a přesvědčení, ale především staví na důvěře v moudrost dobrotivého nebeského Otce.

Saducejské odmítání vzkříšení je přece urážkou samého Boha. To, k čemu nás Bůh stvořil – nikdy nekončící účast na jeho blaženém životě – zredukovali skeptičtí agnostikové na několik let pozemského života a na starost o časné záležitosti tohoto světa. Jejich nevíra je také degradací důstojnosti člověka, který je podle jejich pojetí schopen života jen v jeho pozemských rozměrech. Snižovat Boha znamená vždy také snižovat člověka. Horizont rozumářů, kteří věří jen sami sobě, je ve skutečnosti žalostně nízký.

Poslouchej pozorně Ježíšova slova a čerpej z nich poučení i důvěru. Budoucí život skutečně existuje. Je připraven pro ty, které Bůh k sobě přijme, protože toho budou hodni. Je to pochopitelné, protože to bude život Božích dětí, tedy těch, kteří jej za svého pozemského života skutečně přijali za svého Otce. Tento jejich budoucí život s Bohem a v Bohu překračuje všechnu lidskou představivost, neboť budou rovni andělům.

Na Ježíšovo ujištění se můžeš spolehnout. Měli by mu uvěřit i saduceové. Uznávají-li z Písma jen Mojžíše, bere si Pán za svědka právě jeho. Z hořícího keře k němu promlouval *Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův*. Jaký by to mělo smysl, aby se Bůh dovolával patriarchů, kteří jsou nenávratně mrtví? Bůh je přece *Bohem živých*, neboť Bůh je Život.

V tomto sporu byla v sázce sama podstata smyslu tvého života. Zpochybnit vzkříšení z mrtvých znamená zpochybnit vše, neboť pak všechno ostatní ztrácí smysl. Hrdinná smrt sedmi makabejských bratří před zrakem jejich matky by nebyla ničím víc než nesmyslným gestem. Oni čerpali svou klidnou a pevnou odva-

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Mak 7,1–2,9–14

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců.“ Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“ Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, aby vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2. čtení – 2 Sol 2,16–3,5

Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou

Dokončení na str. 5

hu právě z jistoty, že *budou od Boha znovu vzkříšeni*.

Poděkuj Ježíši z celého srdce nejen za jistotu, kterou ti svou dnešní odpovědí dodává, ale i za to, že ti svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním otevírá cestu k tomuto zaslíbenému věčnému životu. Tvůj Pán má z vůle Otce osobní zájem na tom, *abys byl hoden dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, abys byl roven andělům, abys byl synem Božím*. Pohlížej nadále na všechno časné ve světle této skutečnosti. Můj Pane, přijímám všechno z tvé ruky v pevné důvěře, *že až procitnu, uzříš tvou tvář a nasytím se pohledem na tebe.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 17,15

Svatý Mikuláš I. Veliký

9 let, 6 měsíců a 20 dní trval pontifikát tohoto papeže, muže modlitby a velkého srdce i ducha, k jehož jménu se klade přídomek „Veliký“. Podobné přízvisko nosí už jen dva nástupci sv. Petra – sv. Lev I. a sv. Řehoř I.

Narodil se někdy okolo roku 820 v rodině váženého Teodora, jenž byl regionářem (náčelníkem městského okresu). Stejně jako otec tihl Mikuláš ke vzdělání, navíc po něm podědil lpění na mravní čistotě, která pak byla jeho celoživotní devízou. Skvělý původ otevřel tomuto nadějnému mladíkovi dveře ke kariéře, avšak nebyla to žádná protekce, díky níž by Mikuláš společensky stoupal vzhůru, nýbrž jeho osobní lidské kvality. To díky nim jej papež Sergius II. vysvětil na podjáhna, Lev IV., jehož vzdáleným příbuzným údajně byl, na jáhna a další z nástupců sv. Petra – Benedikt III. ho považoval za jednoho ze svých nejbližších a nejdůvěrnějších rádců. Když potom 17. dubna 858 papež Benedikt III. umřel, byl Mikuláš jedním z těch, kteří nesli máry s jeho rakví.

Volitelé nové viditelné hlavy církve se shromáždili v bazilice sv. Diviše, kde za přítomnosti císaře Ludvíka zvolili papežem právě Mikuláše. Ten na volbu zareagoval útekem do baziliky sv. Petra, kde se chtěl ukrýt, aby nemusel tiáru přijmout. To ale věřící neakceptovali, Mikuláš byl znám jako zbožný, spravedlivý a moudrý muž. Vtrhli do místa Mikulášova azylu, vyvlekli jej z něho ven a Mikuláš musel volbu chtě nechtě přijmout. Dne 24. dubna 858 se tak lid mohl radovat ze zprávy „Habemus papam“. Stal se jím jáhen Mikuláš, toho jména první.

Během svého pontifikátu potvrzoval Mikuláš oprávněnost nadějí, které do něj věřící lid vkládal. Neuhnul ani o krok od zásad, jež celý život vyznával, nešel na ruku mocným tohoto světa ve snaze zalíbit se jim. Před očima měl jen spravedlnost a pravdu Boží, podle ní řídil své jednání osobní i jednání z pozice Kristova náměstka.

Zkrotil příliš pánovitěho ravennského arcibiskupa Jana. Ravenna byla jedním z nejdůležitějších obchodních center té doby, ústily do ní obchodní stezky ze severu, zboží z nich pak z ravennského přístavu putovalo Středomořím dále.

Plynuly z toho zisky v astronomické výši. Kdo držel Ravennu, měl výsostné postavení, které mu mohlo stoupnout do hlavy, jako třeba arcibiskupu Janovi, který svévolně zabíral majetky laickým věřícím i biskupům, a když se ozvali, uvrhl je do klatby, případně do vězení. Na Mikulášovu výzvu, aby se dostavil do Říma ke slyšení, zareagoval strohým odmítnutím. Získal si navíc přízeň císaře, jehož prostřednictvím chtěl u Mikuláše dosáhnout schválení svého jednání. Následník galilejského rybáře však s císařovými posly odmítal jednat, protože odmítal zasahování světské moci do rzye církevních záležitostí. Když arcibiskup Jan neuposlechl ani troji Mikulášovy výzvy, aby se dostavil se do Říma, vyloučil jej Mikuláš z církve. Tím se se z ravennského arcibiskupa stala persona non grata, neboť v místě jeho pobytu zákon církve zakazoval církevní úkony. Janovi se u nikoho nedostalo ani vody či přístřešku, odmítl jej i jeho dosavadní císařský spojenec, jenž deklaroval, že i on se podrobuje primátu Kristova náměstka. Odbojnému arcibiskupovi tak nezbyvalo než se Svatému stolci podřídit a slíbit mu poslušnost.

Mnohem složitějším a až bezvýhodným se ukázal jiný svár, a sice konflikt s Konstantinopolí, jenž stál u pozdějšího rozkolu západní a východní církve. Není zde prostor pro vypisování podrobností tohoto komplikovaného dění. Uvedeno budiž jen to základní – papež Mikuláš se zastal právoplatně zvoleného patriarchy Ignatia, na jehož místo byl konstantinopolským císařem Michalem III. a jeho strýcem Bardasem protiprávně dosazen Fotios, dosavadní velitel císařovy stráže. Uchvatitel pak penězi i zastrašováním přiměl většinu kléru žijícího na Východě tuto volbu uzнат a listy vyplněnými úlis-

ností se snažil o její oprávněnost přesvědčit i Kristova náměstka sídlícího v Římě, kam se na jeho pozvání odmítl dostavit. Mikuláš též sesadil preláty, které na konstantinopolské synodě zmanipuloval Fotios ve svůj prospěch, a na synodě v Římě potvrdil platnost Ignatiova postavení. Spor se vyostřoval, Fotios zamíchal do sporu věroučné otázky, pro Řím svou povahou nepřijatelné, Mikuláš se vyřešení sporu nedožil. Stejně tak se nedožil příchodu Konstantina a Metoděje, dvou moravských věrozvěstů, jež do Říma pozval, což byl jeden z jeho posledních počinů v papežském úřadě.

Stihl ale, jak se mohli čtenáři Světla dočíst v medailonku o sv. Oskarovi, v roce 864 vyčlenit brémskou diecézi zpod vlivu kolínských arcibiskupů a vytvořit novou brémsko-hamburskou diecézi, následně i biskupa Oskara prohlásit za svatého. Posílil vliv Říma v čerstvě

pokřtěné Bulharské říši – dlužno podotknout, že na přání bulharského panovníka Borise – na úkor Konstantinopole, čímž ještě přilil olej do ohně vzájemných rozporů.

Pevnou ruku a přístup hodný sv. Jana Křtitele prokázal papež Mikuláš I. při vyřešení záležitosti lotrinského krále Lothara II. Tento vladař zapudil svou právoplatnou choť Theutbergu a začal veřejně žít s konkubínou Waldradou. Mikuláše neoblomilo vyhané Lotharovo přesvědčování o neplatnosti manželství s Theutbergou, stál na její straně, přesto svolal synodu do Met, která měla vyšetřit, na čí straně je pravda. Vyšetřit, nikoliv rozhodnout, rozhodnutí si ponechal pro sebe.

Jenže Lothar většinu biskupů podplatil a ti pak rozhodli v jeho prospěch. Mikuláš se ovšem nenechal ošálit, prohlásil závěry synody za neplatné, hlavní korupčníky z řad biskupů sesadil, ostatní podpohrůzkou stejného trestu vyzval, aby se ke svému provinění veřejně přiznali. Jednu dobu dokonce Lotharem šikanovaná Theutberga papeže přemlouvala, aby svolila odejít do kláštera. Mikuláš jí odpověděl, že s rozlukou bude souhlasit jen pod

podmínkou, že zdrženlivost bude zachovávat i Lothar. Přímým tlakem na lotrinského krále jej pak přinutil ukončit hříšný poměr a vrátit se ke své manželce. To vše v době, kdy musel čelit přesile vojsk císaře, který uvěřil našeptávání sesazených prelátů, že tento papežův akt je výrazem útoku na císařovu svrchovanost.

Smysl pro spravedlnost, vštěpovanou odmala otcem, nepřestával Mikuláš žít ani na Petrově stolci. Nezasahoval jen do pří mezi představiteli nejvyšších vrstev, ale byl připraven naslouchat komukoli. Vyhlásil, že se k němu může utíkat každý, kdo by se cítil poškozený, a kdo by takovémuto jedinci bránil se do Říma vypravit, se zlou by se byl býval potázal. Tak například zprostil jakéhosi Lamberta mnišské služby, k níž ho proti jeho vůli donutili jeho příbuzní. V návaznosti na to přikázal všem německým biskupům, aby napříště podobné praktiky nepovolovali. Jindy se zase zasazoval o zmírnění kajících praktik uložených příliš drsnými zpovědníky, jakkoli sám neukládal pokání zrovna symbolická. Šlo mu však o lidský přístup, o to, aby se kajícnik ve svém srdci nezatvrdil pro neúměrnou tvrdost zpovědníkovu, ale spatřoval v tomto aktu především možnost smíření se s Pánem.

„Od časů sv. Řehoře Velikého se v Římě nenašel nikdo, kdo by se mohl s Mikulášem I. měřit. Králům a tyranům rozkázal jako pán světa. K lidem dobrým byl plný laskavosti, mírnosti a slitovnosti, k těm špatným pak strašný, duchem druhý Eliáš,“ napsal opat a kronikář Regino Prümšský.

Slitovnost papeže Mikuláše se projevovala i jeho štedrostí vůči chudině. Nechal si sepsat seznam všech chudých a nemocných a ty poté vytrvale podporoval. Jeho služebnictvo jim roznášelo jakési poukázky na jídlo, za něž pak tito ubožáci skutečně dostávali na papežovy náklady pokrm zdarma. Neopomínal ani bohaté zas a znovu vyzývat, aby i oni pamtavali na chudé mezi sebou.

Po 9 letech, 6 měsících a 20 dnech si Pán povolal tohoto svého věrného služebníka do svého království a posadil jej po své pravici. Podle pozemského kalendáře se tak stalo 13. listopadu 867. Již jeho nástupce Hadrián II. zařadil připomínku na něj do liturgických modliteb, nicméně v *Martyrologium Romanum* figuruje jeho jméno až od roku 1630.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

naději – on sám ať potěší vaše srdce a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. A tak modlete se za nás, aby se slovo Páně dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácných a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude silnit a chránit od zlého. Spoléháme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

Evangelium - Lk 20,27-38

K Ježíšovi přistoupili několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: »Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.« Bylo tedy

sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena.

Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“

Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemožnou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána »Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým«. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

O Skutcích apoštolů - „Bůh nikomu nestraní“

(Sk 10,34-36) - dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Po tomto vidění Bůh posílá Petra do domu jednoho neobřezaného cizince, Kornelia, „setníka takzvané Italské čty. Byl zbožný a bohabojný [...] dával lidu hodně almužen a vytrvale se modlil k Bohu“ (Sk 10,1-2), ale nebyl židem. V tomto pohanském domě Petr kázal ukřižovaného a vzkříšeného Krista a odpuštění hříchů pro kohokoli, kdo v něho uvěří. Během Petrovy promluvy sestoupil Duch Svatý na Kornelia a jeho příbuzné. A Petr je pokřtil ve jménu Ježíše Krista. (srov. Sk 10,48)

Tato mimořádná událost – je to poprvé, co se děje něco takového – se doneše do Jeruzaléma, kde bratři, pohoršení jeho jednáním, dělají Petrovi ostré výčitky (srov. Sk 11,1-3). [Říkali:] „Petr učinil něco, co překračuje zvyklosti a zákon!“ Proto mu činili výčitky. Po setkání s Korneliem je Petr svobodnější od sebe sama a více ve společenství s Bohem a s druhými, protože uviděl Boží vůli skutečnou Duchem Svatým. Může tak pocho-

pit, že vyvolení Izraele není odměnou za zásluhy, nýbrž znamením zdarma daného povolání zprostředkovávat božské požehnání pohanským národům.

Drazí bratři, učme se od prvního z apoštolů, že evangelizátor nesmí být překážkou tvořivému působení Boha, který „chce, aby se všichni lidé zachránili“ (1 Tim 2,4), nýbrž tím, kdo usnadňuje setkání srdcí s Pánem. A jak se chováme my ke svým bratrům, zvláště k těm, kteří nejsou křesťany? Jsme jim překážkou pro setkání s Bohem? Bráníme jejich setkání s Otcem, anebo ulehčujeme?

Prosme dnes o milost žasnout nad Božími překvapeními, nepřekážet Boží tvořivosti, nýbrž rozpoznávat a podporovat vždy nové stezky, kterými Zmrtvýchvstalý sesílá svého Ducha na svět, přitahuje srdce a dává se poznat jako „Pán nade všemi“ (Sk 10,36).

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Pýcha a domýšlivost v náboženském životě

Pán Ježíš nám mnoho rozprávěl o svém i našem nebeském Otci. Velmi mu záleželo na tom, abychom poznali nebeského Otce a jeho lásku k nám. Vyprávěl nám o Otcově vztahu k nám a také o tom, jaký má být náš vztah k našemu nebeskému Otci. Bylo asi úterý posledního týdne Ježíšova pozemského života. Učil v jeruzalémském chrámu. Přišli k němu starší z lidu a velekněží, kteří měli plné hlavy plánů, jak by se ho mohli zbavit, jak ho zabít. Viděl jim hluboko do srdcí. Věděl o všem, přesto však myslel na jejich záchranu. Nabídl jim poslední šanci, když jim řekl podobenství o dvou synech a vyzval je, aby sami posoudili, kdo z těch dvou splnil vůli svého otce. Odpověděli mu správně. Otcovu vůli splnil ten, kdo nejprve odmítl jít pracovat, ale potom svého chování vůči otci litoval a šel. Z toho plyne, že dobře pochopili to, co jim řekl. Jistě jste pochopili také to, že to podobenství řekl právě o nich.

Byli duchovními vůdci Izraele a říkali si, že jsou Božími služebníky a strážci Zákona. V této funkci by měli být i tlumočníky mesiášské ideje, ale tento svůj úkol vůbec neplnili. Proto se podobají tomu prvnímu synovi, který řekl, že půjde, a nešel. Bůh ve své lásce jim poslal Jana Křtitele, který je upozornil na jejich nedostatky a vyzýval je k pokání: Aby změnila svoje smýšlení a svoje srdce, a tak se připravili na příchod očekávaného Mesiáše. Oni Janovu výzvu ignorovali a setrvali ve svých hříších. Když přišel Mesiáš a žádal od nich totéž, nepřijali ani jeho napomenutí. Pro oprávněné výčitky, které jim jasně adresoval, ho začali nenávidět, a proto se ho snažili zabít.

Proti nim Ježíš postavil druhého syna, který sice řekl svému otci, že nepůjde pracovat do jeho vinice, ale pak toho litoval a šel. Tím druhým synem jsou veřejné hříšnice, celníci a všichni ti, kdo slyšeli Janovu kázání, uvědomili si svoji hříšnost, přiznali si, že svojí vlastní vinou setrvali ve svých hříších. Zatoužili po odpuštění svých hříchů a konali pokání. Když přišel Mesiáš – Ježíš Kristus, u něho hledali osvobození od svých hříchů. Jedním z těchto celníků byl Za-

cheus a jednou z těchto hříšnic byla i Marie Magdaléna.

Proč veřejné hříšnice a celníci přijali Janovu výzvu k pokání a proč duchovní vůdcové národa ji nepřijali? Ve vztahu člověka k Bohu vždy sehrává velkou roli pokora, která vyplývá z vědomí vlastní hříšnosti, z vlastní bída a nicoty před Bohem. Veřejné hříšnice a celníci měli tuto pokoru, kterou velekněží a starší z lidu neměli. Pro svoji velkou pýchu pohrdali jinými lidmi a sebe pokládali za spravedlivé. Byli si jisti svojí spásou, jako kdyby jim ji zaručovalo samotné jejich postavení, jež měli ve vyvoleném národě. Co se týká jejich vztahu k Bohu, namlouvali si, že všechno již znají, že Bůh jim už nemá co říci a že oni pro Boha již udělali všechno. Bůh a Boží věci byly pro ně už vyřízeny. Podobenství, které jim Ježíš pověděl, bylo na jedné straně výzvou k opravdovému pokání a na druhé straně bylo varováním před každou náboženskou domýšlivostí. Varováním před jejich neoprávněnou jistotou spásy. To je výzva a varování také pro nás. Ježíš i nás vyzývá ke skutečnému pokání a varuje nás před náboženskou domýšlivostí.

Pravé pokání nespočívá v jednorázovém vyznání našich hříchů ve svátosti smíření, ale v neustálé změně smýšlení a srd-

ce. Když jsme hřešili, kráčeli jsme cestou hříchu, která vedla od Boha. Jestliže jsme se dali na pokání, musíme nastoupit na jinou cestu, na cestu ctností a života podle Božích přikázání, jež vede k Bohu. To znamená, že musíme svůj život otočit o sto osmdesát stupňů. Toto je Boží vůle, kterou nám tlumočil Ježíš, když nás vyzýval, abychom činili pokání za své hříchy a tak zachránili svoje nesmrtelné duše. Jsme-li jen trochu upřímní, tak si musíme přiznat, že pokání skutečně potřebujeme konat, ať už jsme ve svém životě byli tím prvním synem, který řekl, že půjde pracovat do otcovy vinice, a nešel, anebo tím druhým, který řekl, že nejde, ale pak litoval a šel. Skutečnou radost otci udělá pouze ten syn, který řekne otci ano a potom udělá všechno, co otec od něho žádá. V našem životě jistě toho bylo dost, čím jsme zranili Otcovo milující srdce. Navzdory tomu Ježíš nám všem dává šanci, že přijdeme do nebeského království, když budeme za své hříchy konat upřímné pokání, pokud skutečně změním své smýšlení a i svá srdce.

Před několika lety byly noviny plné tzv. Profumovy aféry. Profum byl anglickým ministrem. Velmi hluboko klesl. Dal pohoršení celé Anglii. Poté se dal na opravdové pokání, kterým se chtěl vrátit k Bohu, protože se od něho vzdalil svými hříchy. Dobrovolně pracoval mezi nejchudšími a nejbidnějšími jako ošetřovatel v nejchudších čtvrtích Londýna. Sbíral milodary pro chudé právě v tom prostředí, z kterého pocházela jeho tehdejší milenka Christina Keelerová. Svým pokáním chtěl zachránit svoji duši a napravit pohoršení, které dal svým hříšným jednáním.

Na tomto příkladu pěkně vidíme velkou a radostnou pravdu pro nás všechny, že Ježíš nechce budovat svoje království jen z nevinných, ale i z hříšníků, kteří činí pokání. Vždyť on nám sám řekl, že přišel kvůli hříšníkům: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolovat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mk 2,17) Ježíš přišel, aby nás osvobodil od hříchu, a to osvobození potřebují právě hříšníci. Čím je člověk větším hříšníkem, tím více potřebuje Ježíšovo osvobození. V nebeském království je místo

Jacob Matham (1571-1631): Pýcha

i pro hříšníky, ale jen pro takové, kteří přijali Ježíšovu výzvu k pokání a pokání také uskutečňují.

Podobenství o dvou synech kromě toho, že nás vyzývá k pokání, nás varuje i před náboženskou domýšlivostí, v níž se nacházeli židovští duchovní vůdcové a do níž se velmi lehce může dostat kdokoli z nás. Proto si položíme otázku: „V čem spočívá náboženská domýšlivost?“ Především v tom, že si někdo namlouvá, že velmi dobře zná všechny náboženské pravdy. Již nepotřebuje žádné poučení a nepřijímá žádná napomenutí. Přesně tak jako židovští předáci. Bůh jim poslal Jana Křtitele, ale oni ho nepřijali, neboť podle jejich smýšlení už všechno věděli. Jan jim neměl víc co říci. Napomínat je nebylo třeba, protože oni všechno dělali správně. Aspoň si to tak mysleli. Nepřijali Božího Syna, protože ten jim neměl co říci. Pokládali se za moudré, kteří všechno znají, ba mysleli si, že jsou moudřejší než Boží Syn, který byl nejen pravým člověkem, ale i pravým Bohem. Dále si namlouvali, že již dost udělali pro Boha i pro svoji duši. Proto měli jakousi podivnou jistotu své spásy. Tak si byli jisti svojí spásou, že všechny ostatní zatracovali. Jen oni byli dobří a ostatní zase špatní. Ještě i Ježíšovi připisovali spojení s Belzebubem, s knížetem zlých duchů.

Tato náboženská domýšlivost ještě nevymřela. Žije i dnes a zmocňuje se křesťanů. Je velmi nebezpečná. Dost často slyšíme: „Já už všechno vím. Co nového mi může kněz v kázání říci?“ Takto přemýšlel i učitel, který během kázání vycházel z chrámu, aby si zakouřil, neboť si namlouval, že všechno ví. Nejen namlouval, ale také nahlas říkal: „Učím již 32 let, já už všechno vím, mně již jeho kázání nic neřeknou.“ Ba tato náboženská domýšlivost se dokáže zmocnit i dítěte. Jedno z nich řeklo: „Já už tři roky chodím do náboženství, všechno vím. Víc do náboženství chodit nemusím.“

Jiní si namlouvají, že již dost učinili pro Boha, pro svoji duši, pro její spásu. Matka řekla knězi: „Otče, já jsem velmi spokojená se svými dětmi. Mám je všechny v pořádku. Dala jsem je pokřtít, šly na první svatou zpověď a první svaté přijímání. Moje nejstarší dcera, která je již vdaná, je církevně sezdaná. Doufám, že i moji dva synové si najdou taková děv-

PAPEŽSKÝ VYSLANEC V OSN: POUČENÍ O LIDSKÉ POHLAVNOSTI JE POVINNOST RODIČŮ, NIKOLI INSTITUCÍ

„*Jsem znepokojen zaváděním sexuální výchovy, která nerespektuje práva rodičů a neodpovídá potřebám dítěte,*“ řekl 10. října 2019 představitel Svatého stolce, arcibiskup Bernardito Auza na půdě OSN. Položil důraz na výchovnou roli rodiny, která zásadně převahuje nad institucemi.

„*Povinnost a právo rodičů vychovávat děti zahrnuje svobodný výběr školy či jiných nezbytných prostředků ve shodě s jejich morálními a náboženskými přesvědčeními,*“ řekl vatikánský diplomat, který je stálým pozorovatelem Apoštolského stolce při OSN. Poukázal na to, že „*výchova dětí, včetně poučení o lásce a lidské pohlavnosti je především povinnost rodičů a nikoli vzdělávacích institucí*“.

Globální zpráva týkající se problematiky odebírání dětí nefunkčním ro-

dinám ukazuje, že umístování dětí do ochranných zařízení by měla být vždycky jen krajní možností. Je třeba činit vše pro to, aby děti vyrůstaly v rodinném prostředí, kde zakoušejí lásku, ochranu a bezpečí – řekl arcibiskup Auza.

Vatikánský diplomat promluvil u příležitosti 30. výročí přijetí *Úmluvy o právech dítěte* na půdě OSN. Tento dokument ratifikoval největší počet členských zemí, a zmíněné výročí je proto vhodnou příležitostí k zamyšlení nad kroky přijatými za účelem ochrany našich maličkových, jakož i jejich sociálního a intelektuálního rozvoje – řekl vatikánský diplomat.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(12. 10. 2019)

čata, že se dají církevně sezdat. Potom budu už úplně spokojená.“

Tato náboženská domýšlivost vyplývá z pýchy, lehkomyšlnosti, pohodlnosti a z náboženské lenosti. Tuto náboženskou domýšlivost Ježíš odsoudil a nedává jí žádnou šanci na nebeské království.

Proto si uvědomme, že naše náboženství, jinými slovy náš vztah k Bohu, nespočívá pouze v náboženských vědomostech ani v poznání náboženských pravd. Kdybychom jakkoliv dobře znali náboženské pravdy a zůstali jen při tom, tak by nám to nic neprospělo pro spásu naší nesmrtelné duše. Poznání náboženských pravd nás musí vést k poznání Boží vůle. Ale i samotné poznání Boží vůle ještě nestačí. Musíme ji také plnit. Náš vztah k Bohu je jen tehdy správný, když celý náš život je úplným odevzdáním se Boží vůli a jejím plněním v každé situaci, bez ohledu na to, zda Boží vůle je pro nás výhodná, anebo ne. Ježíš se bál svého utrpení i smrti, proto řekl: „Otče můj, je-li možné, ať mě tento kalich mine! Ale ne, jak chceš ty.“ (Mt 26,39) Prosil Otce, aby ho minul tento kalich, ale hned dodává, aby se stalo ne tak, jak chce on, ale tak, jak chce Otec.

Náboženský život nespočívá v několika úkonech, jakou jsou křest, první svá-

tost smíření, první svaté přijímání, svatba a podobně. Naše křesťanství je povolání do Boží služby a vyžaduje od nás každodenní rozhodování se k činům. Nikdy nejsme už dost „vymodlení“. Nikdy nemůžeme říci, že již nemusíme chodit na bohoslužby. Stejně tak nemůžeme říci, že již nebudeme přistupovat ke svátostem, neboť jsme už dost přistupovali. Naše víra nikdy není tak dokonalá, aby už nepotřebovala růst. Stále jsme na cestě k Bohu. Jen tehdy dojdeme spásy, když na této cestě vytrváme až do smrti. Proto nás svatý Pavel vyzývá: „Proto tedy, moji milovaní, pracujte s bázní a chvěním na skutečném své spásy, s onou poslušností, jejíž důkaz jste stále podávali a jež se musí projevat nejen, když jsem přítomen, ale ještě více nyní v mé nepřítomnosti.“ (Flp 2,12) Na jiném místě píše: „Máme-li taková zaslíbení, očistíme se, milovaní, od veškeré poskvrny těla i ducha a dovršíme své posvěcení v bázni Boží.“ (2 Kor 7,1)

Modleme se, abychom dokázali vydržet na cestě pokání, aby naše víra stále rostla, abychom vždy v Boží bázni poznali dílo svého posvěcení, dílo své spásy.

Z *Ludová čítanka na nedele a sviatky 9/2005 - Pravidelná příloha časopisu Misionár.*
Přeložil a upravil -dd-

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (3)

9. PANENSTVÍ PANNY MARIE A JEJÍ DOKONALÁ ČISTOTA

Bělost neznečištěného sněhu, kráska lílie a konvalinky a tisíc dalších krás stvoření nejsou ničím jiným než slabým symbolem a bledým odrazem panenské cudnosti Panny Marie. Svobodně si vybrala panenství a žila v té nejdokonalejší panenské cudnosti.

Čistota je povinná v každém zvoleném stavu života. Abychom splnili šestý příkaz Pána, musíme být cudní v myšlenkách, touhách a činech. Na druhé straně panenství je svobodné a spontánní rozhodnutí a přijímají je pouze ti, kdo to chtějí.

Kdy se Marie rozhodla zůstat pannou po celý život? V raném dětství, jak nám to předkládají některé zbožné knihy, nebo možná, když byla oplodněna vtělením Syna? Když se Panna Maria viděla jako Matka Boží, pak učinila rozhodnutí k panenství, když viděla důvody tak mocné, že musela zůstat Pannou Matkou, a tak se plně věnovala tomu, aby svým výchovným jednáním umožnila plán spásy, ztotožněné s jejím vlastním Synem, Spasitelem světa. Její panenství ji osvobodilo od překážek, aby žila v plnějším zasvěcení se svému Synu, ve velmi vysokém stupni lásky k Bohu a nehorlivější a dokonalé lásky k ostatním.

Maria není pannou z nutnosti nebo pro odmítnutí sexuální plodnosti, ale přemírou milosti Ducha Svatého.

Dary panenství, celibátu a cudnosti mají jediný důvod, proč jsou přítomny v radikálnějším zasvěcení se Boží lásce a v hlubším prokazování lásky k druhým. Pouze tímto způsobem (kvůli vydávající se lásce) je panenství a celibát plodný.

Bůh dává tyto dary – panenství, celibát a čistotu – těm, kdo s pokorou a vytrvalostí žádají Pána, od něhož přichází každý dokonalý dar. A zejména to Bůh poskytuje, když se jimi člověk osvobodí od překážek, aby se lépe věnoval lásce k chudým a trpícím tohoto světa.

Podívejte se na Marii a poproste světlo hvězdy Panny Marie, aby vám ona tyto ctnosti čistoty a cudnosti ve své dobrotě předala, aby tak byl život věřícího plodný.

10. PANENSTVÍ PANNY MARIE

Panenství je stav, ve kterém se člověk zříká své sexuální činnosti a emocionalitu. Pokud se to týká Božího království nebo jiné altruistické záležitosti, říkáme, že nahradil svou sexualitu tím, že svou činnost zaměřil na jiné předměty a cíle, které nejsou pro sexualitu charakteristické. Sexuální instinkty jsou nahrazeny – existují i panny, které se jimi staly pro nebeské království (srov. Mt 19,12).

Panenství bylo srovnáváno s mučednictvím. Pokud je v životě mučedníka celý život věnován Kristu, v panenství je věnován pro lásku ke Kristu a k bližním jako smrt pro život této důležité dimenze, která se vyskytuje v lidské bytosti, a to je míra sexuality, citovosti, vydávání se pro lásku a rodinu.

V panenství není jen absence sexuálních vztahů a života v páru, ale také opuštění rodiny a pokrevního příbuzenství. V tomto smyslu je to jako odizolování se, zchudnutí, připodobnění se těm, kteří jsou nuceni žít osamoceně, bez rodiny, protože ji nemohli vybudovat nebo protože jednoho dne o rodinu přišli. I když mnoho celibátníků a panen získává druhou rodinu nebo komunitu bratrů či sester ve víře, s jinými druhy vztahů a citů, které nejsou založeny na těle a krvi nebo na ryze lidských a pokrevních citech nebo sympatiích.

V této postmoderní době *uctívání těla* a svobody pro všechny pudy není panenství nijak zvlášť přitažlivé. Ale možná nikdy nebylo víc nezbytné než v této době požitkářství a smutku, který nechává zažít *všechno*. Nebylo tak vysoce ceněné ani v době Panny Marie. Když se však Bůh vtělil, zvolil si za matku pannu. Zdá se, že panenské početí Ježíše ztratilo vý-

znam jak v teologii, tak v dnešním moderním životě. Dnes trpí jen nemnoha útoky.

Víra ve věčné panenství Panny Marie má své vysvětlení v definici Lateránského koncilu z roku 649 v jejím kánonu III:

Jako křesťané a věrní víře církve věříme, že Maria:

*je pannou před narozením Krista,
je pannou v generaci Krista,
je pannou po generaci Krista,
je pannou při narození Krista
a je pannou po narození Krista.*

Panenství a čistota, život v pokoře a lásce, to je velkolepé vítězství.

11. PANENSKÝ SLIB PANNY MARIE

Biblický text (Lk 1,27) neposkytuje žádné definitivní záruky pro slib nebo proti slibu či úmyslu zůstat pannou po celý život, který byl Marii formulován v jejím srdci před vtělením. Je to svatý Augustin, kdo říká: „Byla to Panna Maria, která zasvětila své panenství Bohu, když ještě nevěděla, že bude těhotná.“ (Traktát *O svatém panenství a kázání* 291) Kolem roku 400 vysvětluje text Lk 1,34 takto: „Ještě předtím, než byla počata, se chtěla rozhodnout, že se narodí jako panna zasvěcená Bohu, jak naznačují slova, kterými Maria reagovala na anděla oznamujícího její bližící se mateřství: »Jak to bude, když nepoznávám muže?« Určitě by se tímto způsobem nevyjádřila, kdyby neposvětila své panenství před Bohem. Vdala se (slíbená v manželství), protože panenství ještě nevstoupilo do zvyků Židů; vyvolila si však spravedlivého muže, který se nebude uchýlovat k násilí, aby odstranila všechno, co odevzdala Bohu příslibem, a který ji dokonce bude chránit před veškerým násilím...“ (*Kázání* 225)

Svatý Augustin také uvádí, že Maria počala Krista dříve ve své mysli než ve svém lůně. A dodává: „Je tedy více požehnané pro Marii přijímat Kristovu víru než počít tělo Kristovo.“ Máme tedy základní prvek věřící osobnosti Panny Marie: její oddanou víru, které odpovídá bezúhonnost tělesná.

Svatý Lev Veliký má krásné texty o panenství Panny Marie. Říká: „Výraz Panna-Matka je kritériem pravdy stejné lid-

ské a božské reality Krista: pravého muže, který se narodil ze skutečné ženy, a pravého Boha, který se narodil (nadpřirozeně) z panny.“

Jako poučení a závěr řekněme, že:

a) Maria ve svém panenství připomíná všem věřícím, že panenství, cudnost, čistota a celibát jsou osvobozením od po-
hlavní touhy, díky níž je láska opravdovou závislostí, ale panenství nikdy nemůže vy-
jádřit zřeknutí se lásky, ale naopak, dává rozšířený zážitek plnější lásky.

b) Panenství Panny Marie – a všech panen a ctnostných na světě – je charis-
matem, které všem připomíná, že by se neměli podříditi žádné formě humanis-
mu a modlářského materialismu, proto-
že nejvyšším dobrem člověka je Bůh, je-
diný Pán člověka.

12. ZVĚSTOVÁNÍ: ÚRYVEK Z BIBLE A SEN STALETÍ

„[Anděl] vešel a řekl jí: »Raduj se, mi-
lostiplná; Pán je s tebou.« Ona byla nad tím
slovem celá zmatená a rozvažovala, co ten
pozdrav znamená. A anděl jí řekl: »Neboj se,

*Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Hle,
ve svém lůně počneš a porodíš syna a dáš mu
jméno Ježíš. On bude veliký a bude nazýván
Syn Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho
otce Davida; bude kralovat nad Jakubovým
domem na věky a jeho království nebude mít
konce.« Ale Maria andělovi řekla: »Jak to bu-
de, když nepoznávám muže?« Anděl jí odpo-
věděl: »Sestoupí na tebe Duch Svátý a moc
Nejvyššího tě zastíní; a proto se to stane, jež
se narodí, bude nazývat Syn Boží.« A hle, tvá
příbuzná Alžběta také počala ve svém stáří sy-
na a ona, již říkali neplodná, je v šestém mě-
síci; neboť u Boha není nic nemožné.« Maria
na to řekla: »Jsem služebnice Páně; ať se mi
stane podle tvého slova!« A anděl od ní ode-
šel.“ (Lk 1,28-38)*

Tento příběh nechávám na posouzení
a rozjímání každého z vás a chci umlčet
své ubohé slovo, protože:

- Je to jeden z nejkrásnějších dialogů celého Písma svatého.
- Bůh mluví s nejposvátnější a nejvzne-
šenější ženou v historii.
- Bůh přináší Slovo spásy a Maria říká souhlasně „ano“.

- Bůh chce přijít ke svému lidu a Maria ho vítá důstojným přibytkem.
- Duch Svátý ji zakrývá svým stínem a Maria mu dává své tělo a celým svým srdcem vítá Syna Nejvyššího.
- V lůně Panny Marie (při zvěstování) začíná Nový zákon neboli Nová smlouva Boha s člověkem.
- V tomto dialogu se děje nejslavnější okamžik času a věčnosti.
- Celé stvoření, které bylo na tuto událost připraveno, bylo ve velké chvíli vtělení podstatně obnoveno.
- Ve vtělení se Bůh stal blízkým svým milosrdenstvím a spásou pro člověka.

Uctivej nepopsatelnou Boží lásku k člověku, jehož tajemství je realizováno v srdci mladé Matky, Panny Marie.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:
*Cien rostros de María para
la contemplación.*

San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Petrův nástupce vyhlásil Neděli Božího slova

„Neznalost Písma je neznalostí Krista,“ tvrdil sv. Jeroným, od jehož smrti uplynulo šestnáct století († 420). V den světce liturgické památky papež František zveřejnil apoštolský list, kterým vyhlásil *Neděli Božího slova*.

Dokument psaný formou motu proprio a nazvaný *Aperuit Illis* stanovuje, že 3. neděle liturgického mezidobí má být ve všeobecné církvi věnována „slavení a šíření Božího slova a úvaze nad ním“. Vydání papežského motu proprio komentoval předseda Papežské rady pro novou evangelizaci, arcibiskup Rino Fisichella:

„Tímto listem papež reaguje na mnohé žádosti, které obdržel od pastýřů a laiků po jubilejním roce. V apoštolském listě »*Misericordia et Misera*« v závěru Roku milosrdenství naznačil, že by se v církvi měla věnovat jedna neděle Božímu slovu. Nezapomínejme, že každou neděli slavíme oběť Ježíšovy smrti a vzkříšení, a přesto od třináctého století slavíme slavnost Božího Těla. Je sice pravda, že každou nedě-

li nasloucháme Božímu slovu, ale můžeme o jedné určité neděli toto Slovo hlásat slavnostněji a doprovodit jej reflexí i viditelnými znameními, která poukazují na jeho důležitost v církvi.“

A dále:

„Papež výslovně říká, že den věnovaný Bibli nemá být jednou za rok, nýbrž slaví se jednou s celoroční platností, abychom získali důvěrnější vztah k posvátným textům. Zde se totiž dotýkáme velice smutného bodu – naprostá většina našich věřících Písmo nezná a naslouchá mu jedině v neděli. Bible je sice nejrozšířenější kniha, ale také nejvíce pokrytá prachem, protože ji nikdo nebere do rukou. Papež nás tímto listem vyzývá, abychom naopak Boží slovo co možná nejvíce a každodenně drželi v rukou a učinili z něj svou modlitbu. Pomysleme, jak důležitá je modlitba slovy žalmů, protože každý žalm odkazuje k určité životní situaci Božího lidu i každého muže či ženy. Potom je zde lectio divina a schopnost většího ponoření se do Slova, jeho interpretace v dějinách, která

vede k bohatství smyslů a netušených významů. Boží slovo se též vyjadřuje v našem svědectví a k této jeho charitativní dimenzi papež silně odkazuje podobenstvím o boháči a chudém Lazarovi. Schopnost naslouchat Božímu slovu v nás probouzí vnímavost vůči krajním životním situacím, které označujeme za existenciální periferie a s nimiž se denně setkáváme.“

Toto jsou konkrétní papežova doporučení všem pokřtěným. V novém dokumentu se ale papež František obrací také ke kněžím...

„Papež upozorňuje kněze na to, co považuje za zásadní, a sice na homilii. Zdůrazňuje, že jde o pastorační příležitost, kterou nesmíme promarnit. Homilie po nás, kněžích, žádá, abychom byli denně v kontaktu s Božím slovem, které pak máme vysvětlovat. Boží lid má právo na inteligentní a důsledný výklad Písma, který by se dotkl života každého posluchače,“ uvedl arcibiskup Fisichella k motu proprio papeže Františka.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Život s Bohem (6)

HLAVA V.

USKUTEČŇOVÁNÍ DŮVĚRNOSTI S BOHEM

*Mihi adhaerere Deo... -
Zůstávat spojený s Bohem...
(srov. Ž 73,27)*

„Kdo nám řekne,“ zvolal Bossuet⁽¹⁾, „která je ta skrytá část naší duše, z níž si Otec a Syn udělali svůj chrám, svůj svatostánek? Kdo nám řekne, jak intimně v ní přebývají, jak ji rozšiřují, aby tento důvěrný koutek duše naplnili všude, aby zaujali všechny její schopnosti a oživovali všechna její hnutí?“

Ó člověče, copak nikdy nepochopíš, co ti učinil tvůj Bůh?

Stačí, když budeš věřit, avšak vírou živou! K modlitbě ti nebude třeba jiného chrámu, budeš mít chrám své duše. Jak docela blízko ti naslouchá Bůh! Je v tobě. Přebývá v tobě. Kraluje v tobě a jeho Syn je s ním. Bez přestání ho posílá ze svého lůna do tvého srdce. Posílá do něj i svého Ducha, neviditelného posvětitel tvého chrámu.“⁽²⁾

* * *

Je málo životných křesťanů, protože málo křesťanů žije z Boha, který žije v nich.

Bůh není osoba minulosti, ale živa, **přítomná**, nikoliv postava dávná, ale současník. A nejen že je nám blízko; je nám mnohem více než sousedem, je **naším hostem**.

Nejsme snad často cizinci pro svého Hosta?

V duchu přebývat s Bohem, to je status každé duše – říká *Následování*⁽³⁾ – která chce být vroucí. Může se věnovat také jiným zájmům, ale to bude jen jako něco vedlejšího. Jejím prvním, hlavním, podstatným úkolem zůstane: *ambulare cum Deo intus* – v duchu přebývat s Bohem.

Bůh přebývá ve mně. Ba mnohem více: v nejskutečnějším slova smyslu je se mnou úžeji spojen než já sám. *Deus intimo meo intimior*⁽⁴⁾, říká svatý Augustin. To není metafora ani zveličování.

Toto by ani pro mne nemělo být tajemstvím.

Celá naše bytost je zatížena **neko-
nečnem**. A jak lehkovážně my to přijímáme!

Místo na světě, na kterém je člověk **nejméně** přítomný, je místem světa, na kterém, kromě nebe a svatostánku, je Bůh **nejvíce** přítomný.

Opravdu divné počinání: být **nejméně** tam, kde bychom měli být **na prvním místě!**

Když je zázrak ne příliš častý, strhuje za sebou. Když se opakuje každý den, nemá již přitažlivost.

Maria přišla do Lurd **jedenkrát**. Lidé tam putují.

Bůh přichází do našeho nitra... **ustavičně**. Kdo putuje za ním do hloubky sebe samého?

Co si Bůh musí myslet, když je v nás vždy **docela sám?**

O někom řekli: „Jeho duch byl jako katedrála, v níž je stále vystavena Nejvyšší svátost.“

Copak nejsme ve stavu milosti skutečně živými chrámy? Copak v nás není Bůh duchovním způsobem **skutečně a ustavičně** přítomný?

Před Bohem se spravedlivé duše vyjímají mezi ostatními, jako se našemu zraku vypínají věže kostela nad střechami města.

Kamkoliv jdeme, zachovejme si představy, že jsme vždy v bezprostřední blízkosti **svatostánku**.

Svatostánek mé duše – *templum Dei*. Svatostánek, anebo místní hostinec?

Kněz má při mši svaté zakrytý kalich. Moje duše je kalich. Bůh je v něm. Nepřipusťme, aby se do něj dostalo něco cizího, a mějme také my svůj kalich **zakrytý**.

Zakazují procesí. Avšak procesí stále brázdí ulicemi, protože každý křesťan bez hříchu, kamkoliv jde, nosí s sebou Boha... – Copak budou snad žádat, aby člověk nebyl ve stavu milosti, aby mohl vyjít na ulici?

Jaká radost moci takto vnášet Boha i tam, kde Boha mít nechtějí!

Avšak zároveň – jaká zodpovědnost! Musíme ho nosit tak, aby ho skrze nás viděli. Jsme svatostánky či kalichy. Nezapomínejme, že musíme být také **monstrancemi!**

* * *

Nezapomínat na Boha, to neznamená stále na něho myslet, ale neodstraňovat ho z jakýchkoliv projevů svého života.

Náš křesťanský život má příliš mnoho „oddělení“. „Zbožní“ nemáme být jen v neděli od zvonění do zvonění, při mši svaté, a každý den 3–4 minuty ráno a večer před spaním. Také mimo tyto oficiální úkony zbožnosti Bůh je právě tak laskavý, právě tak přístupný a tak blízko k nám.

Kdo toto ví, chápe rozdíl mezi **modlit se** a mít **ducha modlitby**, mezi být zhruba zbožným a mít **vnitřní život**.

Nemůžeme být vždy **v úkonu modlitby**. Měli bychom však být vždy **ve stavu modlitby**. Copak Ježíš neřekl: *Oportet semper orare* – Je třeba se bez ustání modlit? (srov. Lk 18,1)

Pokud se nám nadpřirozené stalo zcela přirozeným – hled', to je vnitřní život.

U duší spojených s Bohem je každý skutek modlitbou.

Náš duch někdy musí být nepřítomný? Tehdy žádejme od svého srdce, aby nás zastupovalo. Kdo miluje, dělá to takto: „Spím, ale mé srdce bdí,“ říká Píseň písní. – *Ego dormio et cor meum vigilat*. (Pís 5,2)

* * *

Důvěrnost s Bohem je třeba si vykoupit. Po dani **mlčení** je nutné zaplatit ještě daň úplného **odpoutání se**.

Bůh žije ve mně. Jaké místo ponechám v sobě od této chvíle svému „já“?

Bůh v nás a my, to je o jednoho více.

Jan Křtitel řekl: „Je třeba, aby on rostl a já abych se zmenšoval.“ (Jan 3,30) Zmenšovat se, copak to stačí? Svatý Pavel použije slovo „rozpadnout se“. „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

Takto odstranit sebe znamená přece zničit se! – Ne, naopak, to znamená stát se něčím. Kdo ochotně obětuje svůj život, najde život.

Před větou *„Vita vestra asbcondita est cum Christo in Deo“* – „Váš život je s Kristem ukryt v Bohu“ (Kol 3,3) svatý Pavel položil dvě slova: *Mortui estis*.⁽⁵⁾ Zemřete nejprve pro sebe samého. Potom

bude pravdou, že váš život bude celý božský s tím, jenž je skrytý ve vás, ve vašem nitru.

„Učiteli, kde bydlíš?“ – „Pojďte a podívejte se.“ (srov. Jan 1,38–39) Ježíš nejprve říká: Pojďte! Nejprve je třeba jít, potom vidět. Až potom.

Opustit *všechno* znamená zanechat *málo*, abychom našli *Všechno*.

Copak lze ještě nazvat něčím „*to ostatní*“, když máme *Všechno*?

Jedna svatá duše, která přinesla úplnou oběť sebe samé, řekla: „Udržuji se mrtvou. To moje odumírající »já« je taková maličkost!“

Máme snad také my takovou vírou proniknutý pohled a takovou odvahu?

* * *

Svatá Terezie od Ježíše při myšlence na tajemství Božího přátelství se divila, že v křesťanském slovníku existují slova „všední“ a „malá věc“. Jak může být „všedním hříchem“ urážka způsobená takovému dobrému Pánu? Anebo proviněním „v malé věci“ chtěná rána, zaviněná byť jen píchnutím špendlíku? Je to stejné jako hodit do svatostánku jen malé zrno prachu. Něco takového pokládala za neslýchané.⁽⁶⁾

Vědomí, že Bůh je v nás, je základ naší nadpřirozené *úcty* k sobě samému. Je také základem naší *pokory*.

Vědomí, že Bůh je tak blízko, nám dává lépe chápat vzdálenost, která je od Boha k nám.

Vidět svoji tmu znamená mít velké světlo.

Podívej se na sebe! Jsi příliš malý, abys byl pyšný!

Jsi příliš velký. Bůh žije v tobě.

Jedno nevylučuje druhé.

Nikdy nejsem tak plně „*já*“, než ve chvíli, kdy si uvědomuji, že Bůh žije *ve mně*.

Jsem ve stavu milosti. Když jsem vstoupil do tohoto pokoje, něco věčného vstoupilo sem se mnou.

Anděl to vědí. A já, že bych to nevěděl? Anebo že bych o to nestál?

* * *

Když Bůh přichází k nám, přichází s touhou zaujmout celé naše srdce... Avšak my máme podivnou a nešťastnou schopnost, že mu můžeme vymezit jen určité

místo. Jeho, Nekonečného, nutíme, aby se stáhl do docela malého koutku.

Kdybychom měli správný pohled, v každé minutě bychom skutečně viděli „návštěvu Pána“ (srov. Ex 13), Velkou noc, přechod Pána do naší duše; přechod, který by byl pobytem, rodícím se z ustavičného přicházení.

Co je třeba k tomu, abychom přivolali do své duše takovou návštěvu?

Je to podivná věc! Abychom získali ledasjaký i bezvýznamný předmět, často musíme k tomu vynaložit mnoho úsilí. Abychom obdrželi návštěvu Boha, stačí prostá touha, jeden vzlet vůle, jediný vzdech.

Jakou zdánlivou bezvýznamnost mají příchody Boží! Bůh přichází tiše, bez hluku. Jako by se bál, že nás postraší.

Když přichází do jeslí, vyhne se veškerému vnějšímu lesku. Nepřichází jako Král, ale jako žebrák.

A v Eucharistii?

Tak přichází vždy. Také k nám svoji milostí. Zbaví se všeho, vezme na sebe nejskromnější podobu. Ničím nepřipomíná královský Majestát s dvorním ceremonielem, ale spíše ubohého žebráka, který se nepozorovaně přikradl k nám a pokorně prosí, abychom si ho všimli.

Ani oficiálně neoznámil svoji hodnost. Vstoupil bez ohlášení a jakoby bočním vchodem. Pokud si ho nevšimneme, zůstane stát beze slova stranou. Jaký to božský způsob příchodu Boha!

Skoro by se dalo říci, že my jsme jeho nadřízenými...

Bůh klepe. Jedni – a těch je velmi málo – řeknou: „Volno!“ Druzí: „Počkejte chvíli!“ Jiní zase předstírají, že mají návštěvu. A velký počet lidí klepání Boží ani neslyší!

Nuže, dávejme na něj pozor!

Vždyť jde o našeho Pána a Boha!

Žádné dveře ať nejsou v nás zamčené pro Boha.

U vchodu do naší duše napíšeme dva nápisy. Pro stvořené věci: „Vstup zakázán!“ Pro Boha: „Vstup volný!“ Avšak nejen volný, ale žádaný, toužebně očekávaný!

Bud' me vždy *volní*, když přichází Bůh.

Svatý Alexius přišel hledat útočiště ke svým rodičům. Poskytli mu přístřeší pod schodištěm. Až když zemřel, poznali ho: „Ó, kdybychom byli věděli, že jsi to ty!“

Obávejme se, abychom nezneužili Boží diskretnost!

Z nedbalosti jste neodpovídali na tuto milost Boží... A na jejím konci čekala velká svatost!

Pokud duše chce vstoupit se svým Bohem do tohoto ráje, který je v jejím vlastním nitru...

Říkáme, *pokud chce*, protože je třeba vědět, že to není nic mimořádného, ale že to závisí na naší vůli, že je to tedy v naší moci za normálního spolupůsobení Božího. Neboť zde nejde o vlité naziřání, ale o docela obyčejnou usebranost.⁽⁷⁾

Existuje více způsobů, jak jí dosáhnout. Je třeba odvrátit svého ducha od všech vnějších věcí,

abychom se vnitřně přiblížili k Bohu. Také při svých pracích se musíme obracet do svého nitra, byť jen na malou chvíli, a nakonec si musíme postupně zvykat v tichosti s ním hovořit.

* * *

„Prosím Božského Učitele, aby naučil tomuto způsobu modlitby všechny, kdo mezi vámi jej neznají. Za svoji osobu se přiznávám, že jsem nikdy nevěděla, co znamená modlit se s uspokojením, dokud také mě on sám nenaučil takto se modlit.

Touží tedy někdo z vás osvojit si takovou usebranost, jelikož ona závisí na nás samotných? Ať zbytečně nemarní čas, ale ať dává pozor na sebe samého a používá všechny svoje schopnosti pro své dobro, využívaje svoje smysly pro vnitřní život. Pokud hovoří, ať se snaží připomenout si, že má i v hloubi svého srdce Někoho, s kým může mluvit. Slyší-li hovořit druhé, ať nezapomíná, že má naslouchat rovněž v nitru toho, kdo k němu mluví docela zblízka. Konečně ať uváží, že pokud chce, může v tomto společenství s Bohem žít bez přestání, a když se mu přihodí, že dlouho nechal tohoto nebeského Otce samotného, pocítí nad tím bolest.

Toto cvičení, pokud je jen možno, ať opakuje více než jedenkrát za den, pokud ne aspoň několikrát. Duše si na ně navykne a dříve či později bude mít z toho velký užitek. Když se usebranost stane jejím zvykem, nedá jí za žádné poklady světa.

Ve jménu Boha, neboť nic nelze získat bez námahy, nestěžujte si, že to možná potrvá dlouho a bude vás to stát trochu úsilí. Ujišťuji vás, že s Ježíšovou pomocí dosáhnete jí za jeden rok, a možná že již za půl roku.⁽⁸⁾

Nedopusť, Bože, abychom se vzdalovali od tvé přítomnosti!⁽⁹⁾

(Pokračování)

*Ze slovenského překladu
„Život s Bohem“
prof. Štefana Gregoroviče
původního titulu „Vivre avec Dieu“.
Vydal Posol Božského Srdca
Ježíšovo, Trnava 1948.
Český překlad -dd-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jacques-Bénigne Bossuet (1627–1704) byl francouzský teolog, politik a spisovatel, od roku 1681 biskup v Meaux. [pozn. red.]

⁽²⁾ Jacques-Bénigne BOSSUET *Rozjímání o evangelii*, Měd. XCIII, 2.

⁽³⁾ Tomáš KEMPENSKÝ *Následování Krista*, kn. II, kap. 6, § 27.

⁽⁴⁾ Překlad: „Bůh je více mnou, než já sám sebou.“ [pozn. red.]

⁽⁵⁾ Překlad: „Zemřeli jste.“ [pozn. red.]

⁽⁶⁾ Francouzská královna Marie Leszczyńska (1703–1768) si před jednou z dvorních dam vyčítala částečný souhlas při spáchání jistého hříchu. – „Ale, Veličenstvo, vždyť je to jen všední hřích!“ utěšovala ji dáma. – „Ano, ale pro moje srdce je smrtelný!“

⁽⁷⁾ Skutečně rozlišujeme dva druhy usebranosti: první, která závisí na přičinění lidském, s pomocí milosti, již říkáme obyčejná; druhou, kterou nemůžeme nabýt lidským úsilím, kterou dává Bůh, komu on chce, zadarmo, z čiré dobroty.

V této knížce, jakož i v následujícím úryvku ze svaté Terezie od Ježíše, je řeč o vnější usebranosti, již můžeme získat a zdokonalit se v ní vlastní přičinlivou velkodušností. Ona je vlastně nejlepším prostředkem, jak se připravit na druhou usebranost, nakolik je možné připravit se na dar daný zcela zdarma.

⁽⁸⁾ Svatá Terezie zde hovoří, pochopitelně, k duším, které jsou již zvyklé na řádná cvičení zbožného života.

⁽⁹⁾ Sv. TEREZIE OD JEŽÍŠE *Cesta dokonalosti*, hl. XXXI.

Papežská nadace *Kirche in Not*: Náboženská svoboda by měla být prioritou v agendě velkých mocností

Křesťané jsou nejpronásledovanější náboženskou skupinou – téměř 300 milionů věřících zažívá každodenní pronásledování. Islámský fundamentalismus se přesunul z Blízkého východu do Afriky a Asie. – Tyto dva údaje vyplývají ze studie Papežské nadace *Kirche in Not* (známé také jako „Pomoc trpící církvi“), která byla 24. října 2019 zveřejněna v římské bazilice sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově. Tento kostel, v němž ve stejný den promluvil rovněž prefekt Kongregace pro východní církve, kardinál Leonardo Sandri, je památkou mučedníků 20. a 21. století.

Studie o pronásledování křesťanů v letech 2017–2019 nese výmluvný název „Pronásledovanější než jindy“ a sleduje vývoj ve dvaceti zemích (od Saúdské Arábie přes Středoafričskou republiku po Súdán či Pákistán), kde mezi okolními čtyřmi miliardami obyvatel žije křesťanská menšina v nejobtížnějších podmínkách. Ve zmíněném období se situace nejenom nezlepšila, nýbrž seznam sledovaných zemí se bohužel rozšířil o další tři státy – Kame-run, Burkina Faso a Sri Lanka.

„Naše zpráva dokazuje, že čisté vojenské řešení nepostačuje,“ prohlásil při prezentaci studie Alessandro Monteduro, ředitel nadace *Kirche in Not*. „Od porážky tzv. Islámského státu ve velké části Sýrie a na severu Iráku migrovali teroristé do jiných částí světa, zejména Afriky a jižní a východní Asie. Obhajoba náboženské svobody by proto měla být prioritním zájmem velkých mocností a nadnárodních institucí,“ zdůraznil. Předseda italské sekce papežské nadace, Alfredo Mantovano, vysvětlil, že zlepšení diplomatických vztahů mezi západními zeměmi a Severní

Koreou nebo Čínou automaticky nevede ke změně životních podmínek pro tamější křesťany: „Nesmíme propadat iluzi, že případné omezení zbrojních dodávek anebo smlouvy o hospodářské spolupráci přispívají ke zmírnění náboženského pronásledování. V Číně (jedné ze sledovaných zemí) dosud není povoleno projevit víru na veřejnosti a mnohdy ani v soukromí,“ připomenul Mantovano.

Rektor svatyně sv. Antonína ve srílanském Colombu, P. Jude Raj Fernando, v Římě zastoupil zemi, která o letošních Velikonocích utrpěla nejzávažnější protikřesťanský atentát. „Navzdory této hluboké ráně jsme vytrvali v pevné víře, která nám umožňuje, abychom odpustili svým pronásledovatelům. Odpouštíme, ale nadále se dožadujeme spravedlnosti pro našich 258 obětí a denně se za ni modlíme.“

Zpráva *Kirche in Not* zároveň upozorňuje na dramatickou situaci v Africe. Z patnácti afrických kněží násilně usmrčených v tomto roce pocházeli tři z Burkina Faso, dosvědčuje P. Roger Kologo. „V naší zemi probíhá skutečný hon na křesťany, které džihádisté napadají při procesích a dokonce i v jejich domovech. Od začátku roku položilo život za víru nejméně šedesát věřících. Spolu s nimi často umírají představitelé místní správy, kteří chtějí zabránit teroristickému násilí, i muslimové shromáždění v mešitách (16 jich zemřelo při útoku na mešitu 11. 10.),“ uvedl burkinafaský kněz. Za všechny tyto mučedníky se 24. října večer římská bazilika sv. Bartoloměje rozzářila rudou barvou.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
24. 10. 2019

Centrum naděje a pomoci (Brno) bude pořádat od 14. 11. 2019 KURZ SYMPTOTERMÁLNÍ METODY.

Jde o jedinečný kurz směřující k pochopení základů lidské plodnosti, jak správně vymezit plodné a neplodné dny, jak si nenechat ničit zdraví či vztah ani antikoncepcí, ani umělým oplodněním. Kurz pomáhá nepodlehnout tlaku reprodukčního a antikoncepčního průmyslu. Jedinečnost kurzu spočívá ve vedení zkušenou gynekoložkou, předávané informace jsou podloženy roky výzkumů a praxe. **Více na www.cenap.cz.**

Statistika světové katolické církve za rok 2017

Vatikánská zpravodajská agentura *Fides* představila u příležitosti 93. světového dne misí statistiky dle ročenky katolické církve *Annuarium Statisticum Ecclesiae* aktualizované k 31. 12. 2017.

K uvedenému datu žilo na světě 7 408 374 000 osob, což je o 56 085 000 osob více než v předešlém roce. Nárůst se týká všech kontinentů, nejvíce Afriky a Asie.

Počet katolíků na světě je 1 313 278 000, což je o 14 219 000 více než v roce 2016. Nárůst se týká všech kontinentů, v Evropě přibýlo 259 000 katolíků, po třech letech úbytku. Největší nárůst je tradičně v Africe (+5 605 000) a v Americe (+6 083 000), následuje Asie (+2 080 000) a Oceánie (+191 000). Jedná se o nárůst katolíků o 0,06 %, čímž se vyrovnala ztráta za předchozí rok (-0,05 %). Celkový počet katolíků na světě je 17,73 %.

Počet obyvatel na jednoho kněze se zvýšil také v tomto roce, celkem o 132 osob, což činí 14 468 obyvatel na kněze. Kromě Asie (-887) tento počet na všech kontinentech stoupl.

Počet katolíků na jednoho kněze celkově stoupl o 38 osob, což je podobný údaj jako v roce předchozím (+39). Celkově se jedná o 3 168 katolíků na jednoho kněze. Na všech kontinentech kromě Asie (-15) a Afriky (-9) tento počet stoupl. V Evropě se jedná o nárůst o 29 katolíků na jednoho kněze.

Počet diecézí se navýšil pouze o jednu a je jich nyní celkem 3 017.

Počet misionářských stanic, kde je přítomen kněz, je celkem 2 659 (+519). Počet misionářských stanic bez přítomnosti kněze se snížil na všech kontinentech celkem o 4 696.

Celkový počet biskupů na celém světě narostl o 36 osob a dosáhl celkového počtu 5 389. Také v tomto roce se zvýšil počet diecézních biskupů, kterých je celkem 4 116 (+26), zatímco řeholních biskupů je 1 273 (+10). Mírný nárůst je patrný na všech kontinentech kromě Afriky.

Celkový počet kněží na celém světě klesl také v tomto roce a dosáhl počtu 414 582 (-387). Největší pokles byl zaznamenán v Evropě (-2 946), zatímco největší nárůst se týká Afriky (+1 192) a Asie (+1 424). Počet diecézních kněží se celosvětově snížil o 21 a dosáhl počtu 281 810, největší pokles se týká Evropy (-2 048). Počet řeholních kněží se celkově snížil o 366 a dosáhl počtu 132 772.

Počet trvalých jáhnů ve světě stoupá, o 582 vzhledem k předchozímu roku. Celkově jich je 46 894. Největší nárůst se týká Ameriky (+408) a Evropy (+142).

Počet řeholníků (nekněží) klesl o 1 090 a dosáhl celkového počtu 51 535. Pokles se kromě Afriky týká všech kontinentů. Stejný klesající trend se týká také řeholnic, kterých celkově ubylo o 10 535. Počet řeholnic na celém světě je 648 910. Největší pokles je zaznamenán v Evropě (-7 960) a Americe (-4 893), zatímco v Africe a Asii počet řeholnic stoupl.

Počet mužských členů sekulárních institutů poklesl o 33 osob a je jich celkem 585. Počet ženských členek sekulárních institutů poklesl o 343 osob a dosahuje celkového počtu 22 057 členů.

Celkový počet laických misionářů na světě je 355 800, což představuje nárůst o 1 057, nejvíce v Evropě (+836) a Americe (+691).

Počet katechetů stoupl celkem o 34 032 oproti předchozímu roku, který vykazoval pokles. Celkem je na celém světě 3 120 321 katechetů. Největší nárůst zaznamenala Amerika (+22 532) a Afrika (+11 405), zatímco v Evropě počet katechetů klesl o 2 897.

Počet bohoslovců klesl i v tomto roce, celkově o 832 a dosáhl celkového počtu 115 328. Pokles se týká Ameriky (-853), Evropy (-401) a Asie (-385), zatímco Afrika (+786) a Oceánie (+21) vykazují nárůst. Diecézních bohoslovců je celkem 70 706, tj. o 411 méně než v předchozím roce, řeholních bohoslovců je celkem 44 622, tj. o 421 méně než v předchozím roce.

Na poli vzdělávání a výchovy spravuje katolická církev ve světě 71 305 mateřských škol, které navštěvuje 7 303 839 dětí, 101 527 základních škol s 34 558 527 žáky a 48 560 středních škol s 20 320 592 studenty. Dále se katolická církev stará o 2 345 799 studentů vyšších škol a 2 945 295 univerzitních studentů.

Katolická církev celkem spravuje 5 269 nemocnic, z čehož jich je nejvíce v Americe (1 399) a v Africe (1 367); 16 068 ošetřoven; 646 nemocnic pro malomocné (především v Asii); 15 735 domovů pro seniory, chronicky nemocné a handicapované (především v Evropě); 9 813 sirotčinců (především v Asii); 10 492 mateřských školek (převážně v Americe a v Asii); 13 065 manželských poraden (převážně v Evropě a v Americe); 3 169 center vzdělávání a sociální reedukace a 31 182 dalších institutů.

Diecéze závislé na Kongregaci pro evangelizaci národů – jedná se celkem o 1 115 závislých diecézí. Většina z nich se nachází v Africe (511) a v Asii (484), následuje Amerika (74) a Oceánie (46).

Zdroj: www.cirkev.cz, 24. 10. 2019

Pondělí 11. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: P. Doc. Ing. Miloš Raban, Th.D.
6:50 Angola: Vstaň a chod', Angelo **7:30** Outdoor Films s Jiřím Horčičkou a Radimem Zhořem (60. díl): Divočinou Aljašky **9:05** Buon giorno s Františkem **10:00** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **10:30** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **11:35** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Církev a Revoluce: debata o roli církve v listopadových událostech 1989 **13:00** Koncert tří sborů: Odry 2015 **14:00** Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se ... **14:30** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **15:00** Mše svatá z baziliky Santa Maria Maggiore: Řím [L] **16:50** V souvislostech **17:15** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **17:25** Indonésie: Povolání žít spolu **18:00** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl) **18:25** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **18:30** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi-2. díl **18:40** Česká věda **19:05** Bangladéš: týdenní dopis lásky **19:40** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** K jádru věci: s Pavlem Fischerem [L] **21:05** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [P] **22:10** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) [P] **22:20** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **22:35** Kulatý stůl: Sociální podnikání **0:10** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Co je a co není totalitarismus **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 11. 2019

6:05 Pod lampou **8:05** V souvislostech **8:25** Vezmi a čti: Říjen 2019 **8:45** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **9:00** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **10:00** Mše svatá z baziliky sv. Petra: Vatikán [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Přijď království Tvé... **12:55** Přešel jsem hranici **13:50** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **14:00** Mše svatá se svatořečením Anežky České 12. listopadu 1989 **16:05** Smířcí kříž **16:30** Kulatý stůl: Sociální podnikání **18:05** Řeckokatolický magazín (219. díl) [P] **18:20** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **18:25** O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečska **18:30** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha – Spořilov, kostel sv. Anežky České **18:55** Svatá Anežka **19:20** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2019 [P] **19:40** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **21:05** Oratorium České nebe: kostel Panny Marie Sněžné, Olomouc [P] **22:35** Arbitráž **23:05** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **23:15** Jak potkávat svět (73. díl): s Drahomírou Mičkovou **0:40** Terra Santa News: 6. 11. 2019 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 11. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2019 **6:25** Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láska je tou největší **7:15** Hrajeme si: Rožnovské slavnosti 2019 **8:05** Ars Vaticana **8:15** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **8:25** Tóny v tichu **9:00** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:35** Goidič – láska nadevšecko **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** K jádru věci: s Pavlem Fischerem **13:05** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **13:20** Česká věda **13:35** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2019 **13:55** Tóny v tichu **14:30** Studio

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **15:00** Mše svatá z baziliky sv. Jana v Lateránu: Řím [L] **16:35** Arbitráž **17:00** Jak potkávat svět (73. díl): S Drahomírou Mičkovou **18:25** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **18:30** O Čertových skalách: Pověsti z Hornolidečska **18:35** Zřím Řím **18:55** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **19:20** Terra Santa News: 13. 11. 2019 [P] **19:40** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [L] **21:05** Píseň o veliké pouti **22:05** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás [P] **22:55** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **23:05** Generální audience papeže Františka **23:30** Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se ... **0:05** Má vlast: Lysá nad Labem **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 11. 2019

6:05 Bangladéš: Týdenní dopis lásky **6:35** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **6:45** Svatá Anežka **7:10** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **7:35** Terra Santa News: 13. 11. 2019 **7:55** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Luborem Patschem **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Kulatý stůl: Demokracie dnes **10:50** Světlo pro Evropu (15. díl): 30 let svobody **11:00** Zpravodajství z Národní pouti do Říma 2019 **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Carol Ann Manzi a dětský sbor z Oregonu v kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře **13:20** Opavská inspirace **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná... **15:35** Muzikanti, hrajte **16:10** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2019 **16:30** V pohorách po horách (66. díl): Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **16:40** Řeckokatolický magazín (219. díl) **17:00** Hudba pod Rozsutcom **17:10** Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Světloňoši: Pověsti z Hornolidečska **18:35** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **18:40** Vezmi a čti: Říjen 2019 **19:00** Večeře u Slováků: 33. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 14. 11. 2019 **0:35** Tóny v tichu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 11. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 11. 2019 **6:25** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **6:35** Stíny nad Libavou **7:10** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **7:20** Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se ... **7:50** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Stopy ve sněhu **10:15** K jádru věci: s Pavlem Fischerem **11:15** Živě s Noe **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

Telepace [L] **12:45** Buon giorno s Františkem **13:40** Víra do kapsy: Zajímají Boha naše peníze? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (12. díl): Kdo si počká, ten se dočká ... **15:35** Bangladéš: týdenní dopis lásky **16:10** Zpravodajské Noeviny: 14. 11. 2019 **16:30** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém dostavníku 2013 **16:55** Ars Vaticana **17:10** Mezi pražci (81. díl): Listopad 2019 **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Pověst o Ludmilině skále na Pučinských skalách: Pověsti z Hornolidečska **18:35** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **18:40** Církev a revoluce: debata o roli církve v listopadových událostech 1989 **19:35** Vezmi a čti: Říjen 2019 **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Občanská společnost žije [L] **21:35** Živě s Noe [P] **22:15** Večeře u Slováků: 33. neděle v mezidobí **22:40** Stíny barbarské noci **23:25** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **0:35** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odvážní **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Ing. Vít Janků **6:50** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **8:10** Naše Horní Lideč **9:05** Sedmihlásky (155. díl): Zachodi slunečko červene **9:10** Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák **9:40** GOODwillBOY IV. (1. díl): Photographing **10:20** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **11:10** Víra do kapsy: Zajímají Boha naše peníze? **11:25** Zpravodajské Noeviny: 14. 11. 2019 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **13:30** Studio Svoboda [L] **14:00** LETNÁ pro demokracii [L] **16:00** Studio Svoboda [L] **17:10** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A [P] **18:05** Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel [P] **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (16. díl): Malý brouk, velké následky [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Anežka Česká **21:05** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 [P] **22:15** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník [P] **22:25** Stopy ve sněhu **23:25** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské gulagy **0:55** Řeckokatolický magazín (219. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 11. 2019

6:05 Večeře u Slováků: 33. neděle v mezidobí **6:30** Světlo pro Evropu (16. díl): Malý brouk, velké následky **6:45** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **8:10** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **8:20** Oratorium České nebe: kostel Panny Marie Sněžné, Olomouc **9:55** Mše svatá na poděkování Bohu a sv. Anežce České za dar svobody: katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha Praha [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si ... [P] **12:30** V souvislostech **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:30** Muzikanti, hrajte **14:05** Studio Svoboda [L] **15:15** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi [P] **15:20** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **15:50** Anežka Česká **16:50** Studio Anežka: Národní pouť do Říma 2019 **18:00** Studio Svoboda [L] **19:00** Koncert ČFS Brno k 30. výročí svatořečení Anežky České: Besední dům Brno [L] **21:00** Přejeme si ... **21:10** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **21:35** V souvislostech **22:00** K jádru věci: s Pavlem Fischerem **23:00** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **0:20** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:35** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 11. o 13:55 hod.: Večerná univerzita

Hille Haker – Informovanie alebo komunikácia: Keď človek stráca reč.

Utorok 12. 11. o 20:25 hod.:

Príhovor Matky Terezy pri preberaní Nobelovej ceny

Záznam príhovoru Matky Terezy.

Streda 13. 11. o 18:00 hod.:

Svätá omša z Trnavskej novény

Priamy prenos. Téma: Hľadanie životného partnera a príprava snúben-cov na manželstvo, kazateľ: dp. ThLic. Ján Štefanec SVD.

Štvrtok 14. 11. o 21:10 hod.: Hudobné pódium

Hudobný program duchovnej kreácie MUSICA CORDIS v Skalnom sank-tuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov.

Piatok 15. 11. o 20:30 hod. Nenápadní hrdinovia v zápase s komunistom (dokument)

Publicistický dokument o osudoch dvoch rádových sestier z Kongregá-cie sestier sv. Cyrila a Metoda počas komunistickej totality. Pátranie po ich osudoch aj ich súčasnom pôsobení prostredníctvom mladých ľudí, ktorí komunizmus už nezažili.

Sobota 16. 11. o 10:30 hod.:

Svätá omša zo Spišskej Kapituly

Priamy prenos z Katedrály sv. Martina pri príležitosti celodiecnejnú-pcov na Pamätný deň narodenia Božieho sluhu biskupa Jána Vojtáššáka.

Nedeľa 17. 11. o 10:00 hod.:

Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos pri príležitosti Svetového dňa boja proti chudobe.

Za svobodu, ktorou nám vrátila v roce 1989, chceme **sv. Anežke poďakovať v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v sobotu 16. listopadu 2019 při SLAVNOSTNÍ PONTIFIKÁLNÍ MŠI SVATÉ v 10 hodin – celebrant a kazatel Jeho Eminence Stanislav kardinál Dziwisz**, emeritní krakovský arcibiskup a dlouholetý osobní sekretář svatého papeže Jana Pavla II.

V neděli 17. listopadu 2019 bude pak v katedrále v 10 hodin mše svatá, jejímž hlavním celebrantem bude **biskup Václav Malý**. Po jejím skončení následuje průvod na Národní třídu. **Více informací na www.apha.cz.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. LISTOPADU 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 11.	PO 11. 11.	ÚT 12. 11.	ST 13. 11.	ČT 14. 11.	PÁ 15. 11.	SO 16. 11.	
Antifona	1136 1262	1587 1792	1708 1924	1741 1961	1197 1329	1213 1346	1666 1883	
Žalm	784 883	783 881	786 884	786 884	784 883	784 883	783 881	
Ranní chvály:								
Hymnus	1136 1263	1723 1941	1708 1925	1864 1796	1198 1330	1213 1346	1666 1883	
Antifony	1137 1264	1587 1792	1167 1296	1865 1797	1198 1330	1214 1347	1229 1364	
Žalmy	1137 1264	813 914	1167 1297	813 914	1199 1331	1214 1347	1229 1364	
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1587 1793	1710 1926	1865 1797	1201 1334	1217 1351	1668 1885	
Antifona k Zach. kantiku	725 818	1588 1793	1710 1927	1865 1797	1202 1334	1218 1351	1669 1886	
Prosby	1140 1268	1724 1943	1711 1927	1744 1963	1202 1334	1218 1351	1655 1886	
Závěrečná modlitba	725 818	1588 1793	1589 1795	1866 1797	1202 1335	1590 1800	1656 1888	
Modlitba během dne:								
Hymnus	1141 1269	1156 1285	1172 1301	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369	
Antifony	1142 1269	1157 1285	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369	
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370	
Krátké čtení	1144 1271	1159 1288	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372	
Závěrečná modlitba	725 818	1159 1288	1175 1305	1191 1322	1206 1339	1222 1356	1236 1372	
Nešpory:								
	SO 9. 11.							
Hymnus	1642 1859	1145 1273	1727 1946	1714 1932	1866 1798	1207 1340	1223 1358	807 907
Antifony	1643 1859	1146 1274	1588 1793	1177 1307	1867 1799	1208 1341	1224 1358	808 908
Žalmy	1643 1860	1146 1274	1729 1947	1177 1308	1747 1966	1209 1341	1224 1359	808 908
Kr. čtení a zpěv	1646 1863	1149 1277	1588 1794	1717 1934	1867 1799	1211 1344	1226 1361	810 911
Ant. ke kant. P. M.	1647 1863	725 819	1589 1794	1717 1935	1867 1799	1211 1344	1227 1361	726 819
Prosby	1647 1863	1149 1277	1731 1950	1718 1936	1750 1969	1211 1345	1227 1362	811 911
Záv. modlitba	1640 1857	725 818	1588 1793	1589 1795	1866 1797	1212 1345	1590 1800	726 820
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398	1238 1374

Liturgická čtení

Neděle 10. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Mak 7,1–2.9–14
Ž 17(16),1.5–6.8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, Hospodine, nasytím se pohledem na tebe.*)
2. čt.: 2 Sol 2,16–3,5
Ev.: Lk 20,27–38

Pondělí 11. 11. – památka sv. Martina

1. čt.: Mdr 1,1–7
Ž 139(138),1–3.4–6.7–8.9–10
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 17,1–6

Úterý 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: Mdr 2,23–3,9
Ž 34(33),2–3.16–17.18–19
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7–10

Středa 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: Mdr 6,1–11
Ž 82(81),3–4.6–7
Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, sud zemi!*)
Ev.: Lk 17,11–19

Čtvrtek 14. 11. – ferie

1. čt.: Mdr 7,22–8,1
Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20–25

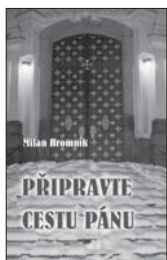
Pátek 15. 11. – nezávazná památka sv. Alberta Velikého

1. čt.: Mdr 13,1–9
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26–37

Sobota 16. 11. – nezávazná památka sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Mdr 18,14–16; 19,6–9
Ž 105(104),2–3.36–37.42–43
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 18,1–8

PRŮVODCE ADVENTEM

PŘIPRAVTE CESTU PÁNU
Milan Hromník SJ • Ze slovenštiny
přeložila Věra Všeticková

Bliží se začátek nového církevního roku – advent. Je to doba přípravy na oslavu Narození Božího Syna. Máme-li mít srdce otevřené pro plné přijetí Ježíše, neměli bychom dobu přípravy podceňovat. Znamená to odpoutat se od předvánočního shonu a v tichosti si uvědomit Ježíšovu přítomnost v našich životech. K dobré duchovní přípravě na Vánoce nám může pomoci právě tato drobná knížka, která nás provede obdobím od prvního adventního dne až do 24. prosince. Ta obsahuje krátké meditace na všechny dny doby adventní, které vycházejí z liturgického čtení příslušného dne. Knížka obsahuje také krátký úvod k adventu a adventní liturgii.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 120x190 mm, 88 stran, 119 Kč
Pro odběratele Světla aktuální nabídka 20 Kč!

SVĚTCI - NÁŠ VZOR A NAŠE POVZBUZENÍ

ZÁZRAKY OTCE PIA
Renzo Allegri • Z italského přeložil Jan
Lachman • Redakce Helena Palátová

Otec Pio z Pietrelciny (1887–1968) je jeden z nejvýznamnějších světců 20. století. Víme, že po celých padesát let byl obdařen viditelnými stigmaty, měl dar prorokování, bilokace, vzhledu do lidských srdcí,

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

dar uzdravování duše i těla. Byl to velký přímluvce všech trpících před Boží tváří a mistr duchovního boje. Jeho poslání zjevně neskončilo dnem jeho odchodu k Pánu, ba právě naopak: Do Pietrelciny neustále přicházejí nová a nová svědectví o milostech obdržných na jeho přímluvu, ať už jde o zázračná uzdravení, obrácení či jiné Boží zásahy. A tato kniha je plná zázračných příběhů, které se staly už za Piova života. Jde o jedno velké svědectví o Boží moci a milosrdenství, jež se mocně vylévá právě v době, která se od Boha odvrací.

Pavel Nebojsa – Doron
Brož., 130x190 mm, 300 stran, 349 Kč

BYL JEDNOU JEDEN SVATÝ KRÁL
Libor Rösner • Redakce Marcela
Macháčková

Románově zpracovaný životopis francouzského krále svatého Ludvíka IX. nás zavádí do 13. století. Ožívají před námi skutečné historické postavy, především hlavní hrdina, jenž se postupem času mění z nesmělého mladíka v rozhodného muže, neohroženého rytíře a v jedinečný vzor panovníka a křesťana. Máme s ním možnost procházet celou dobou jeho panování, od korunovace přes upevňování si pozic, až po vrcholné období jeho vlády, kdy k němu s úctou vzhlížely oči korunovaných hlav všech panovnických dvorů. Ocitneme se uprostřed litéch bitev, nahlédneme do Ludvíkovy kající praxe či jeho rodinného života, čímž se nám odkryje osobnost člověka, jehož bílou lněnou tuniku, uctívanou jako relikvii, nestačily pohltit plameny požáru pařížské katedrály Notre Dame v dubnu 2019.

Martin Leschinger – FLÉTNÁ
Váz., přebal, 140x207 mm, 230 stran, 255 Kč

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 005333866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevraťme.